

ဘဝရိပ်ရောင်

ဝတ္ထုတိုစု

မြန်မာ - အင်္ဂလိပ် နှစ်ဘာသာ

ကြူကြူသင်း

SHADES OF LIFE

Selected Short Stories

KYU KYU THIN

ဘဝရိပ်ရောင်
ဝတ္ထုတိုစု
မြန်မာအင်္ဂလိပ်နှစ် ဘာသာ

SHADES OF LIFE
Selected short Stories
BILINGUAL (MYANMAR ENGLISH)

Profile of the writer

The eldest daughter of U Sein Mg and Daw Khin Yi. Born in Wakema; a town in the delta region of Ayeyawady Region, Myanmar on 12th March, 1942.

Matriculated from St. Francis Convent High School and graduated as a Bachelor of Arts from Yaungon University in 1964.

Started writing poems, short stories and plays when she was in the 8th standad. One of the poems was translated into English and Japanese and five short stories were translated into Japanese and Russian published and distributed in the repective countries.

Presented three papers about “The Oboe” , “The Admirable Myanmar Poems” and “The Patriotic Songs of Myanmar up to 1981” which were based on Myanmar Culture and Literature/

She has won the National Literary Award three times for her two selected short stories and one selected plays.

Aye Aye Pyone

* * *

စည်းရိုးကလေးလုံလုံခတ်မယ်

“ကားဂိတ်နဲ့ သိပ်မဝေးလှဘူးကွ၊ အေးတို့ အထည်ချုပ်စက်ရုံကိုတော့ ဆယ့်ငါးမိနစ် လျှောက်ရလိမ့်မယ်ထင်မယ်။ အငယ်ကောင် ကျောင်းတက်ဖို့ ကိုလည်း စက်ဘီးတစ်စီးဝယ်ပေးရ လိမ့်မယ် အေးရေ။ ကျောင်းနဲ့ က နည်းနည်း လှမ်းတယ်”

ကိုအောင်လှက အိမ်ကလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း သူ့အတွေးကိုပြော၏။ မခင်အေးက စေ့စေ့စပ်စပ်လိုက်ကြည့်နေရာက-

“အိမ်က နည်းနည်း ကျဉ်းတယ်နော်”

“သိပ်တော့ မကျဉ်းလှပါဘူး အေးရဲ့ ။ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းဖွဲ့ထားတာပါတယ်။ ဟိုနောက်ဘက်မှာ မီးဖိုချောင်အဆွယ်ကလေးလည်း ပါတယ်လေ။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ဘက်မှာ ရော ဘေးနှစ် ဖက်မှာ ရော မြေပိုကလေးရှိတယ်လေ။ အေးကြိုက်တဲ့ ပုံစံလေးပဲဟာ”

“အင်း .. ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုအောင် သဘောကျရင် ပြီးတာပါပဲ။ နှစ်သော င်း၊ သုံးသော င်း လောက် လျှော့ဖို့ ဈေးဆစ်ကြည့်ပါဦးလား ကိုအောင်ရဲ့ ၊ သွပ်နှစ် ချပ်သုံးချပ်လည်း လဲရဦးမှာ လေ။ ပြောကြည့်ပါဦးလား”

“အဲဒါတော့ ရမယ်မထင်ဘူးအေးရဲ့ ....၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းက စကားကုန်ပြောပြီးသား။ သူ ဈေးနဲ့ သူတော့ တန်ပါတယ်အေးရယ်။ ကိုယ်တို့ နေခဲ့တဲ့ တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးနဲ့ စာရင် ဒီနေရာကလေးက ပိုပြီး အသက်ရှူရချောင်ပါတယ်။ သစ်ပင်၊ ဝါးပင် စိမ်းစိမ်းစိုစိုကလေးတွေ မြင် နေရတာ ကိုက

စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းပါတယ်။ အေးပဲ ဒီလို အပင်ကလေးတွေ နဲ့ နေချင်တယ် ဆို”

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုအောင်ရဲ့ ၊ အေးလည်း ဒီနေရာကလေးကို ကြိုက်ပါတယ်”

“ကိုယ်ကတော့ ခေါင်းရင်းဘက်က အပွင့်တွေ ဝေနေတဲ့ သရက်ပင်ကလေးကို သိပ်သဘော ကျနေတာ။ ခြေရင်းဘက်ကိုလည်း ကြည့်လိုက်ပါဦး။ ဒန့်ဒလွန်ပင်ကလေးကလည်း အပွင့်တွေ ဖွေး လို့ ”

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုအောင်ရဲ့ ဒီအိမ်ကလေးပဲ ယူလိုက်ကြပါစို့”

မခင်အေးက ထပ်ကာထပ်ကာ သဘောတူကြောင်း ပြောရလေသည် ။ သို့ တိုင် ကိုအောင်လှက အထွန့်တက်လိုက်သေးသည် ။

“သားကြီးကလည်း ဒီနေရာလေးကို သဘောကျတယ်တဲ့ ကွ။ သူကလည်း ဒီလိုနေရာမျိုး လေးမှာ နေချင်တာတဲ့ ”

သည် လိုနှင့် လင်မယားနှစ် ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူ ဆုံးဖြတ်ကာ အိမ်ကလေးကို ဝယ် ဖြစ် ခဲ့သည် ။ မြေဂရန်ထဲတွင် ပေသုံးဆယ်၊ ပေခြောက်ဆယ်ဟု ဖော်ပြထားသော်လည်း ခြံစည်းရိုးခတ် မထားသော ကြောင့် ထို့ထက်ပို၍ ကျယ်ဝန်းသည် ဟု ထင်ရသည် ။ ထိုမြေပေါ်ရှိ အိမ်ကလေးမှာ အုတ်ဖိနပ်များ ခံလျက် သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်၊ လျှပ်စစ်မီးအပြည့်အစုံဖြင့် ခပ်ထည်ထည်။ အိမ်ကလေးမှာ သူတို့ မိသားစု ငါးယောက်အတွက် ကျယ်ဝန်းသည် ဟု မဆိုသာသော်လည်း နေပျော်သည် ဟု ကျေနပ်နေကြသည် ။

အိမ်ကလေး၏ရှေ့တွင် မြေနီလမ်းမကျယ်ကြီးရှိသည် ။ ထိုလမ်းမကျယ်ကြီးမှ ဆယ့်လေး ငါးလှမ်းမျှကွေ့ဝင် လာပြီး

လှေကားသုံးထစ်တက်လိုက်လျှင်ပင် သူတို့ အိမ်ကလေး၏
ဖိနပ်ချွတ်ပေါ် သို့ တိုက်ရိုက်ရောက်တော့သည် ။ သူတို့ အနှစ် နှစ်
ဆယ်ကျော် ငှားရမ်းနေခဲ့ရသည့် လှေကားအ
ထစ်သုံးဆယ်ကျော်တက်မှ ရောက်သည့် တိုက်ခန်းနှင့်တော့
အကွာကြီးကွာသည် ။ ခြေလည်း မညောင်း၊ အမောလည်း မဆို။

ရိုးရိုးသားသား ၊ ကြိုးကြိုးစားစား အလုပ်လုပ်ကြပြီး
ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ် စုဆောင်းခဲ့ကြရသည့် ငွေကလေးက
ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကလေး ဝယ်နိုင်ရန် ပံ့ပိုးပေးခဲ့သည် ။ တစ်ခုပဲရှိသည် ။
သူတို့ နေ ရာက မြို့စွန်တော့ နည်းနည်း ကျသည် ။ ထို့ကြောင့်
အိမ်ခြေကျသည် ။ ခေါင်းရင်းဘက်မှာ ရော၊ ခြေ ရင်းဘက်မှာ ပါ
ကပ်လျက်အိပ်မရှိ။

ထို့ပြင် အများ စုက လက်လုပ်လက်စား အခြေခံလူတန်းစားများ
ဖြစ်သည် အတန်အသင့် ပြည့်စုံဟန်တူသူ လူနည်းစုက နွားမွေးသည် ။
ဝက်မွေးသည် ၊ ကြက်မွေးသည် ။

အချို့က ကြုံရကြပန်း လုပ်ကိုင်ကြသည် ။ အချို့က
ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုးဈေးသည် များ ဖြစ်ကြ သည် ။ သူတို့ အရပ်သို့
ပြောင်းလာကြသည့် ကိုအောင်လှတို့ မိသားစုကို သူတို့ က အထင်ကြီး
လို လားစွာ ကြိုဆိုကြသည် ။

အငှားကားမောင်းသူ ကိုအောင်လှ၊ အထည်ချုပ်စက်ရုံတွင်
အလုပ်လုပ်သည့် မခင်အေးနှင့် သမီးကြီးသက်သက်၊
ဂျာနယ်တိုက်တစ်တိုက်တွင် အလုပ်လုပ်ရင်း စာပေးစာယူဖြင့်
တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရယူနိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည့် သားကြီးကိုဇော်နှင့်
ခြောက်တန်းကျောင်းသား သားငယ်မောင်စိုး တို့ ပါဝင်သည့် မိသားစုမှာ

သူတို့ အတွက် ထူးခြားနေ၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေသည်။ ။

သားပျို၊ သမီးပျိုကလေးများ ရှိသည့် ကိုအောင်လှတို့ မိသားစု အနေနှင့်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း၊ အိမ်နီးနားချင်းကောင်း ရချင်သည့် အကြောင်းအရင်းကလည်း ရှိလေသည်။ ။ ကို အောင်လှက မနက်ခြောက်နာရီအိမ်မှ ထွက်၍ ကားပိုင်ရှင်ထံမှ ကားသွားထုတ်ရသည်။ ။ တစ်နေ့ ကုန် အငှားကားမောင်းပြီး ညရှစ်နာရီကျော် ကိုးနာရီလောက်ကျမှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လေ့ရှိသည်။ ။ သူ့ တွင် နားရက်မရှိ။ မခင်အေးတို့ သားအမိကလည်း စက်ရုံသို့ မနက်ရှစ်နာရီအရောက်သွားကာ အလုပ်ဆင်းရပြီး ညနေ ငါးနာရီခန့်ကျမှ ပုံမှန်ပြန်ရလေ့ရှိသည်။ ။

သားကြီးကိုဇော်ကတော့ သူ့အလုပ်တိုက်တွင် အနေများ ပြီး တစ်ခါတစ်ရံမှ သာ အိမ်သို့ ပြန် လာတတ်သည်။ ။

သားငယ်မောင်စိုးကလည်း မနက်ကိုးနာရီမှ ညနေလေးနာရီလောက်အထိ ကျောင်းတက်ရ သည်။ ။

ထို့ကြောင့် သူတို့ အိမ်ကလေးမှာ တစ်နေ့ကုန် အထီးကျန်။

* * *

“ဟောတော့ ...၊ အမေရေ သမီးတို့ ပျိုးထားတဲ့ မုန့်ညင်းပင် ကလေးတွေ တော့ ကုန်ပြီ”

မနက်စောစောထကာ ခင်ပွန်းသည် နှင့် သားငယ်အတွက် မီးဖိုထဲတွင် ထမင်းချိုင့်ပြင်ဆင် နေသည့် မခင်အေးက အိမ်ရှေ့သို့

ကမန်းကတန်းပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။ ။

“ကြည့်ပါဦး အမေရယ်၊ ကြက်တွေ လာယက်သွားကြတာ အမေရဲ့ ၊
ဟောတော့ ...၊ သမီးရဲ့ နှင်းဆီပင်ကလေးတွေ ပါ ပါသွားတာကိုး
အမေရဲ့”

သက်သက်က ငိုသံပါကလေးဖြင့် ပြောကာ ပွစာကျဲနေသည့်
ပျိုးခင်းလေးအနားတွင် စိတ် ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်၏ ။

“ဟုတ်ပါရဲ့ သက်သက်ရယ်...၊ အမေနိုးခါစ
ထွက်ကြည့်တုန်းကတောင် ဘာမှ မ ဖြစ်သေး ဘူး။ ဘယ်အချိန်ကများ
လာယက်သွားကြတာပါလိမ့်”

“မနေ့က ကျွန်တော် ကျောင်းက ပြန်လာတော့
ကြက်ဖကြီးတစ်ကောင်နဲ့ ကြက်မသုံး ကောင်တွေ လို့
မောင်းထုတ်လိုက်ရသေးတာ။ အဲဒီ ကောင်တွေ ပဲနေမှာ အစ်မသက်ရဲ့
.....”

မောင်စိုးလေသံကလည်း စိတ်တိုနေသည့် လေသံ။ သက်သက်က
သူ့နှင်းဆီပင်ကလေး တွေ ကို တစ်ပင်စီ လိုက်ကောက်ရင်း ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့်
ပြန်ပြောသည် ။

“နှမြောလိုက်တာ အမေရယ်၊ ဒီအပင်ကလေးဆို
အဖူးကလေးတောင် ထွက်နေပြီ။ ဘယ် အိန်က ကြက်တွေ များ
လာယက်သွားတယ် မသိဘူး။ ကြည့်ပါဦး၊ မုန်ညင်းပင်ကလေးတွေ က
အတော် တောင် သန်နေပြီဟာ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဘာမှ စိုက်လို့ ရမှာ
မဟုတ်ဘူး ။ ။ ဘယ်နှယ့် လုပ် မလဲအမေ”

နှင်းဆီပင်ကလေးများ ကို တယုတယကိုင်ရင်း သက်သက်က

တတွတ်တွတ်ပြောမဆုံး။

မခင်အေးမှာ လည်း သူတို့ သားအမိသုံးယောက် တူးကာ၊ ဆွကာ၊ မြေဆွေးထည့်ကာ ရေ လောင်းကာဖြင့် နေ့စဉ် အရိပ်ကြည့်နေခဲ့ရသည့် အပင်ကလေးများ ကို နှမြောမဆုံး။

“နေဦး။ နောက်နေ့မှ ချောင်းပစ်ဦးမယ်။ သိမယ် မင်းတို့ တွေ ငါ့ဘတ်ခွစာမိမယ်။ အစ်မ သက်သက် ၊ စိတ်အေးအေးထား၊ ကျွန်တော့်လက်စွမ်း သိတယ်မဟုတ်လား။ အဟဲ .. ကြက်သား ဟင်း မစားရတာ လည်း ကြာပြီလေ အစ်မရဲ့ ”

“အမယ်လေး ... ၊ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ငါ့သားရယ်။ ရောက်တာမှ လပိုင်းရှိသေးတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ပြဿနာတက်နေဦးမယ်”

ဖိ န ပ် ချွတ် တွင် ရပ်နေရာက လှမ်းပြောလိုက်သော ဖခင်ကို မောင်စိုးက မော့ကြည့်ရင်း ...

“သူတို့ ကြက်တွေ က လာဖျက်ဆီးတာကိုး အဖေရ။ မရဘူး။ နောက်တစ်ခါတွေ့ လို့ ကတော့ ကြက်သားဟင်း စားရပြီသာမှတ်”

“ကဲပါ မောင်စိုးရယ်၊ မင်းဒီလောက် စားချင်နေရင်လည်း အမေ ဒီညနေ အလုပ်ကအပြန် ဈေးကလေးမှာ ဝင်ဝယ်ခဲ့ပါမယ်”

မခင်အေးက သားငယ်ကို ချော့လိုက်ရ၏ ။ အမှန်မှာ မူ သူလည်း သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရောက်ခါစတွင် ပြဿနာမတက်ချင်ပေ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကို လျှော့လိုက်ရသည် ။

“အေး .. ကောင်းတယ်။ ကြက်သား ရေကျိုလေးချက်၊ ငါးပိရည်ဖျော်၊ ဟော .. ခေါင်းရင်းမှာ ကြွေကျနေတဲ့ သရက်သီးအကင်းကလေးတွေ တို့ ...။ သားကြီးလည်း ဒီနေ့ ပြန်လာမယ် ပြောထား တာနဲ့ အံ့ကျပဲကွ”

ကို အော င် လှ ၏ ဟင်းစပ်ကို အသံကြားရုံမျှနှင့် သူတို့ သွားရည်ကျနေပြီ။ သက်သက်က လည်း ဒေါသပြေသလောက် ဖြစ်သွားပြီ။ လက်ထဲတွင် တမြတ်တနိုးကိုင်ထားသည့် နှင်းဆီပင် ကလေးများ ကို မြေကြီးထဲတွင် အသာအယာ ထိုးစိုက်နေရာက အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ သရက်ပင် ကလေးကို မော့ကြည့်ပြီး ပြောသည် ။

“ဟုတ်ပါရဲ့ အမေရယ်၊ သရက်ပင်က အုပ်အုပ်ကလေးနဲ့ အသီးတွေ အများ ကြီးပဲ”

“အမျိုးကောင်းလေး သမီးရဲ့ ။ မချစ်စုလေ။ သီးကင်းတွေ ကိုက မွေးနေတာ တွေ တယ် မဟုတ်လား”

“အမေ. ....”

မောင်စိုးက ရုတ်တရက်ခေါ်၏ ။ ပြီးတော့ ဆက်တိုက်မေး၏ ။

“အဲဒီ အပင်က ကျွန်တော် တို့ အပင်လား ၊ ကျွန်တော် တို့ ပိုင်တာလား”

“ဟဲ့.... အမေတို့ အပင်ပေါ့ မောင်စိုးရဲ့ ဘာ ဖြစ်လို့ လဲ”

“ဟိုလေ ... ဟိုးတစ်ခြံကျော်က ကောင်ကပြောတာ။ ဒါကျွန်တော် တို့ ပိုင်တဲ့ အပင်မဟုတ် ဘူးတဲ့ ”

“ဟင် .. ဘယ်တုန်းကလဲ။ ဘယ်ကောင်လေးက ပြောတာလဲ”

“ဟိုးအိမ်ကကောင်လေးပါ။ ကျွန်တော် နဲ့ ရွယ်တူလောက်ပဲ။ မနေ့ကမနက် ကျွန်တော် သီး ကင်းကြွေကလေးတွေ ထွက်ကောက်တော့ သူက ကောက်နှင့်နေတာ။ ခြင်းကြီးနဲ့ တစ်ဝက် လောက်ရနှင့်နေပြီ။ ကျွန်တော် ကောက်တော့ လေးငါးလုံးပဲ ရတော့တာ။ သူကပြောတာ အမေရဲ့ ။ ကျွန်တော် တို့ ပိုင်တဲ့ အပင်

မဟုတ်ဘူးတဲ့ ”

“အောင်မယ် ...။ ဟုတ် ဟုတ်သေးတော့။ ဒီအိမ်ကို ရောင်းသွားတဲ့ မင်းအဖေ သူငယ်ချင်း ကိုယ်တိုင်က ပြောခဲ့တာ။ သူစိုက်ထားတာတဲ့ ရှစ်နှစ် လောက်ရှိပြီတဲ့ ။ နော် ... ကိုအောင်”

“အေး...။ ဟုတ်တယ်ကွ။ ဒါတော့ မှန်တယ်”

ခင်အေးအေး ဖြေလိုက်သည့် ကိုအောင်လှပုံစံကို မခင်အေးက ဘဝင်မကျလှ။

“ဘယ်နှယ့်... ဒါတော့ မှန်တယ်လည်း ကိုအောင်ရဲ့ ။ အေးတို့ အိမ်နား ကပ်ပေါက်နေတဲ့ အပင်ဟာ အေးတို့ အပင်ပေါ့”

“အေးပါ ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဲ ၊ ကဲ ၊ ကိုယ် အလုပ်သွားတော့မယ်။ ထမင်းချိုင့်”

စကားနည်း ရန်စဲ ပြောပြန်တော့လည်း မခင်အေးက မကျေနပ်နိုင်ပြန်။

“နေဦး၊ ရှင့်သူငယ်ချင်းလာမှ သူတို့ ရှေ့မှာ မေးပြရဦးမယ်”

မခင်အေး၏ လေသံကြောင့် ကိုအောင်လှ ခေါင်းကုတ်မိပြန်သည် ။

* * *

ထိုနေ့ညနေက မခင်အေးတို့ အိမ်ကလေးသည် လူသံသူသံများ ဖြင့် စည်စည်ဝေလျက်ရှိသည် ။ ထိုနေ့က မခင်တို့ သားအမိ အထည်ချုပ်စက်ရုံတွင် မနက်တစ်ပိုင်းသာ အချိန်ပိုဆင်းရသည် ။

မောင်စိုးကလည်း ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ အိမ်တွင် ရှိသည်။ ။

နေ့လယ်ဘက်က အလုပ်က အပြန်တွင် မခင်အေးတို့ သားအမိက ဇာတ်လမ်းတွဲ တစ်ခွေ ငှားခဲ့ကြသည်။ ။ သူတို့ မိသားစုနှင့် ရင်းနှီးစပြု လာပြီ ဖြစ်သည့် အိမ်နီးနားချင်း သုံးလေးယောက်ပါ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ ။ အားလုံး မိန်းမတွေ သာ ဖြစ်သဖြင့် မိန်းမတွေ အကြိုက် လက်ဖက်သုပ် တစ်ပန်းကန်ဖြင့် မခင်အေးက ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။ ။

ဇာတ်လမ်းတွဲ ကြည့်ရင်း လက်ဖက်သုပ်စားရင်း အဆင်ပြေနေကြချိန်တွင် နောက်ဖေးဘက် မှ တအိအိတအုအု အသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ ။ မောင်စိုးက နောက်ဖေးဘက်သို့ ပြေးထွက်သွား ၏။ ။ ချက်ချင်း ပင် သူ့အော်သံကို ကြားရ၏။ ။

“အမေရ...။ ဝက်တွေ ဗျ။ အဲဗျ ...၊ အစ်မ သက်သက် ထဘီကြီး ရွံ့ထဲရောက်နေပြီ”

မောင်စိုး ၏ သတင်းပို့သံကြောင့် မခင်အေးရော သက်သက်ပါ နောက်ဖေးဘက်သို့ အပြေး တစ်ပိုင်း ရောက်သွားကြသည်။ ။ သူတို့ ရေချိုးအဝတ်လျှော် လုပ်နေကျ ကျောက်စည်ပိုင်းအနီးရှိ ရေအိုင်ထဲတွင် ပျော်မြူးစွာ လူးလိုမ့်နေကြသည့် ဝက်မကြီးသုံးကောင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ။

“အဲတော့ ...။ သက်သက်ထဘီလေးတော့ သွားပါပြီ အမေရယ်။ အသစ်ကလေး ၊ တစ်ရေပဲ လျှောက်ရသေးတာ။ ခွေးမသားဝက်တွေ ”

သက်သက် ဆွဲယူပစ်ပေါက်လိုက်သည့် မီးညှပ်ကို ဝက်များ က လုံးဝမမှု။ မောင်စိုးကလည်း တံမျက်စည်းကြီးဖြင့် ဝက်တွေ ကို တအားရိုက်၏။ ။

သည် တော့မှ တအိအိ တအုအု မြည်ရင်း ဝက်တွေ
တလိမ့်လိမ့်ထပြေးကုန်ကြ၏ ။ ထိုနေရာ ရှိ ရွံ့ဗွက်ထဲမှာ က
သက်သက်၏ ထဘီကလေး။

“ကြည့်ပါဦး အမေရယ်၊ သမီးထဘီကလေး ...။ နှစ် လပေးနဲ့
ယူထားတာ၊ ဒီလ လခထုတ်မှ ကျေမှာ အမေရဲ့ ....”

သက်သက်က ငိုတော့မလို မျက်နှာထားဖြင့် ပြော၏ ။ သမီးကို
ကြည့်ပြီး မခင်အေး ရင်ထဲမကောင်း၊ သူ့လုပ်စာကလေးကို မဝတ်ရက်၊
မစားရက်ဘဲ အမေ့ကို လစဉ်အပ်သည့် သမီးကလေး။
ဆယ်တန်းသုံးခါကျပြီးနောက် ပညာရေး ကို ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ
မအေနှင့် ဒိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ခဲ့သည့် သမီးကလေး။
အချိန်ပိုဆင်းပြီး သူ့အဝတ်အစားကလေးများ ကို ဝယ်ဝတ်ရှာသည့်
သမီးကလေး။ မခင်အေးသည် သမီးကလေးကို သနားလွန်း၍ မည် သို့
နှစ် သိမ့်ရမှန်းပင် မသိတော့။

“လူတွေ ကလည်း စည်းကမ်းကို မရှိကြဘူးဗျာ။ မွေးရင်လည်း
စနစ်တကျ မွေးမှ ပေါ့ဗျ။ တကယ်တော့ ဓားနဲ့ ကို ခုတ်လွှတ်လိုက်ရမှာ
။ ဒါမှ ...မှတ်မှာ ”

မောင်စိုးက အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် ကြိမ်း၏ ။

“အဲဒါ ဦးစံကိတို့ ၊ အကျိတို့ အိမ်က ဝက်တွေ မောင်စိုးရဲ့ ၊ အဒေါ်တို့
အိမ်တွေ ဘက်လည်း ခဏခဏရောက်လာတတ်တယ်”

ညွှန်သည် တစ်ဦးက အိမ်ရှင်တွေ ကို မျက်နှာလို
အားရပင်ပြောလိုက်၏ ။ ထိုစကားက မောင်စိုး၏ ဒေါသကို
ပိုဆွပေးလိုက်၏ ။

“ဘယ်သူ့ ဝက် ဖြစ် ဖြစ်ဗျာ...။ နောက်တစ်ခါရောက်လာရင်တော့
ဓားနဲ့ ကို တကယ်ခုတ်ပစ်မှာ ၊ ဝက်သားပေါ်ပစ်မှာ ။ တကယ် တကယ်”

“အမယ်လေး သားရယ်...၊ ဝဇီဒုစရိုက်တွေ မများ စမ်းပါနဲ့
မောင်စိုးရယ်၊ အလကားနေရင်း အကုသိုလ် ဖြစ်ပါတယ်။
သက်သက်ကလည်း ငိုမနေပါနဲ့ တော့။ လခထုတ်ရင်
အမေအသစ်ပြန်ဝယ် ပေးပါ့မယ်၊ နော် သမီး”

“ရပါတယ် အမေရယ်၊ အမေတို့ မှာ ပိုက်ဆံအပိုလည်း
ရှိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ၊ မောင်စိုးကိုလည်း စက်ဘီးဝယ်ပေးရဦးမယ်။
ပေါက်နေတဲ့ သွပ်တွေ လည်း မိုးမကျခင် လဲရဦးမယ့်ဥစ္စာ...”

မျက်ရည်စကို သိမ်းရင်း ပြောလိုက်သည့်
သက်သက်အသံကလေးက ခပ်ပျော့ပျော့။ ထို့ကြောင့် သမီးကိုပို၍
သနားသွားသည် ။

မခင်အေးကလည်း သားနှင့် သမီးတို့ ကို
ပြေရာပြေကြောင်းပြောရသည် ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့
စိတ်ကခပ်တိုတို၊ တော် ကြာ ကြက်က လာယက်လိုက်၊ တော် ကြာ
ဝက်က လာလူးလိုက်၊ ဘယ်လိုများ လုပ်ရပါ့မလဲ။ သည် အတိုင်းတော့
မ ဖြစ်သေးဘူး။ ကိုအောင်လှကို ပြောမှ ။ ပြန်ပြော လျှင်လည်း
ခေါင်းကိုသာ တွင် ကုတ်နေမည့်ပုံစံကို သူက ကြုံ၍ မြင်ယောင်သည် ။

သို့ ပေမယ့် ကိုအောင်လှက အိမ်ဦးနတ်လေ။ ဘာမဆို သူသိထားမှ
ဖြစ်မည် ။ ဘာပဲလုပ်လုပ် သူဦးဆောင်မှ ဖြစ်မည် ။
ခေါင်းကုတ်ချင်ကုတ်၊ မကုတ်ချင်နေ၊ နားပူတယ်ဆိုချင်ဆို၊ ကိုအောင်
လှကို ပြောပြရန် သူဆုံးဖြတ်လိုက်၏ ။ အမှန်မှာ တော့
လင်ယောက်ျားကို အားကိုးသည့် စိတ်က တော့ အရင်းခံပဲ ဖြစ်လေသည်

“ဒီအတိုင်းတော့ မ ဖြစ်တော့ဘူး”

“အဲဒီ တော့ ...”

“အဲဒီ တော့ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်မြေရယ်လို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရှိအောင် ခြံစည်းရိုးခတ်မှ ဖြစ်တော့မှာ ပေါ့ ကိုအောင်ရဲ့ ”

မ ခ င် အေး ၏ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပုံကြောင့်ကိုအောင်လှ ခေါင်းကုတ်သည် ။ ပြဿနာ အထွေထွေကို သူလည်း အခါခါကြားပြီးသားမို့ မစဉ်းစားဘဲနေ၍ မ ဖြစ်တော့ပေ။

“အေးပါကွာ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့ တော့မရဘူး အေးရဲ့ ၊ အိမ်ဂရန်နဲ့ မြေပုံကိုပြပြီး မြေတိုင်းစာရေး ကိုခေါ်ပြီး အရင်တိုင်းပြရဦးမှာ ။ ပြီးမှ ခြံစည်းရိုးခတ်လို့ ရမှာ ”

ကိုအောင်လှက တွေး : တွေး : ဆဆပြောနေပုံကိုကြည့်ပြီး မခင်အေးက စိတ်မရှည်ချင်တော့။

“ဒါကတော့ ရှင့်တာဝန်ပဲလေ”

ကိုအောင်လှ ခေါင်းကုတ်ပြန်၏ ။

“အင်း ...။ ကျောက်တိုင်တွေ ဝယ်ရမယ်။ သွပ်ဆူးကြိုးတွေ လည်း ဝယ်ရမယ်။ ခြံတံခါးလုပ် ဖို့ သစ်သားဝယ်ရမယ်။ ပြီးတော့

လက်သမားခ”

သူ့အတွေးက နှုတ်က လွတ်ထွက်သွား၏။

“လေးငါးသော င်းလောက်တော့ အသာကလေး ကုန်မှာပဲ”

“ဘယ်ကမလဲ အဖေရဲ့၊ တစ်သိန်းအောက်လျော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သားကြီး ကိုဇော်စကားကြောင့် ကိုအောင်လှက သူ့မိန်းမမျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူ့မိန်းမမျက်နှာထားက ခပ်မှုန်မှုန်။ တကယ်တော့ သူလည်း သူ့မိန်းမကို စိတ်အေးချမ်းသာစွာ နေရစေချင်သည့် ဆန္ဒရှိပါသည်။

“အို ... လောလောဆယ်တော့ အဲသလောက် အထိလုပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ လေ ကိုအောင်ရဲ့ ပိုက်ဆံ သိပ်မကုန်တဲ့ နည်းလမ်းကို ရှာရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော့်မှာ ညီလေးကို စက်ဘီးဝယ်ပေးဖို့ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံ နှစ်သော င်းကျော်ကျော် လောက်တော့ ရှိတယ်အမေ”

“အဖေတို့ မှာလည်း အိမ်ပြင်ဖို့ ဖယ်ထားတာ နည်းနည်း ပါးပါး ရှိပါတယ် သားကြီးရ၊ မင်း အမေဆီမှာ ....”

“အို ..။ အိမ်ပြင်ဖို့ ပိုက်ဆံကတော့ ယူသုံးလို့ မ ဖြစ်ဘူးလေ ကိုအောင်ရဲ့ ။ ဘုရားဆောင်က လေးလည်း ပြင်ရမယ်။ မိုးမကျခင် သွပ်တွေ လည်း လဲရမယ် မဟုတ်လား”

မခင်အေးထံမှ တုန့်ပြန်သံကို ချက်ချင်း ကြားလိုက်ကြရ၏။

“ကျွန်တော့်အတွက် စက်ဘီးက ဝယ်မပေးသေးလည်း ရပါတယ် အဖေရ။ စာမေးပွဲကြီးပြီး ရင် နွေကျောင်းပိတ်တော့မှာပဲဟာ”

သားအမိသားအဖတစ်တွေ တစ်ညနေခင်းလုံး အချီအချပြောကြ၊
ဆိုကြ ၊ တိုင်ပင်ကြသော် လည်း တိတိကျကျ အဖြေမရခဲ့ကြပေ။
ခြံစည်းရိုးပြဿနာသည် သူတို့ နှင့်အတူ အိပ်ရာထဲအထိ
ပါလာခဲ့လေသည် ။

ထိုပြဿနာသည် မခင်အေးကို အိပ်မက်ထဲအထိ လိုက်၍
နှောင့်ယှက်လေသည် ။ အိမ်မက် ထဲတွင် အိမ်ခေါင်းရင်းက
မချစ်စုပင်ကလေးကို လူတစ်ယောက်က ပင်ခြေမှ ခုတ်လှဲပစ်နေသည် ။
ဒါတင်မက ခြေရင်းဘက်ရှိ ဒန့်ဒလွန်ပင်ပေါ်မှ အသီးများ ကို
မိန်းမတစ်ယောက်က ပင်လုံးကျွတ် ခူးယူထွက်ပြေးသွားသည် ကိုလည်း
သူမြင်လိုက်ရ၏ ။

“မပြေးနဲ့ ၊ မပြေးနဲ့ ။ သူများ အပင်က အသီးတွေ ကို ထားခဲ့”

သူအသံကုန်အော်သည် ။ ကိုအောင်လှ အော်သံကိုလည်း
ကြားရသည် ။

“မပြေးနဲ့ ၊ မပြေးနဲ့ ။ ဟေ့ကောင် မပြေးနဲ့ ဆို”

အလို ...။ ကိုအောင်လှ အသံကနေ လူအုပ်ကြီး၏ အသံ
ဖြစ်သွားပါပေါ့လား။ မခင်အေး အထိတ်တလန့် ထထိုင်လိုက်မိ၏ ။
ကိုအောင်လှက မီးခလုတ်ကို ထဖွင့်လိုက်၏ ။

“ဦးအောင်လှတို့ အိမ်ဘက်ပြေးပြီကွ။ မလွတ်စေနဲ့ ။ လိုက်
လိုက်ခွေးမသား သူခိုး၊ မိရင် တော့လားကွ”

ဘုရားရေ....! သူခိုးတဲ့ ။

ဒါအိပ်မက်မှ မဟုတ်ဘဲ။ အော်သံများ က
တဖြည်းဖြည်းနီးနီးလာသည် ။

“အဖေ...၊ အမေ...။ သူခိုးတဲ့ ကြားလား”

“အေး၊ ကြားတယ်၊ ကြားတယ်။ မင်းစွတ်မထွက်သွားနဲ့ ဦး၊
မောင်စိုးကော”

“ရှိတယ်အဖေ၊ သက်သက်လည်း ကျွန်တော့်အနားမှာ ပဲရှိတယ်”

အိမ်ရှေ့ဘုရားစင်အနီးတွင် အိပ်သည့် ကိုဇော်နှင့်
အချီအချပြောနေမိကြဆဲ အိမ်ရှေ့တံခါးမကို
တဒုန်းဒုန်းထုသံကြားလိုက်ရ၏။

“ဦးအောင် ...။ ကျွန်တောတို့ ပါ။ ဦးအောင်တို့ အိမ်နားမှာ
သူခိုးပျောက်သွားလို့”

ဦးအောင်လှ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ တုတ်တကိုင်ကိုင်
လပ်နှိပ်ဓာတ်မီးတဝင့်ဝင့်ဖြင့် လူရွယ် တစ်သိုက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ သေသေချာချာရှာ၊ ဒီနားမှာ ပဲ ရှိလိမ့်မယ်”

ပြောလည်း ပြော ရှာလည်း ရှာ၊
အားလုံးယောက်ယက်ခတ်နေကြသည်။

“တွေ့ ပြီဟေ့ .. ဒီမှာ မိပြီ။ ခွေးသူခိုး ...၊ ဒီနောက်ဘက်မှာ
ဝပ်နေတာ၊ ဘာရမလဲ။ လာစမ်း တို့ အရပ်များ ဘာမှတ်လို့လဲ”

တုတ်တပြင်ပြင် လက်သီးတပြင်ပြင်နှင့်
လူရွယ်သုံးယောက်လက်ထဲတွင် သူခိုးဟု စွပ်စွဲခံရ သူပါလာ၏။ လူက
သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ တီရှပ်အနက်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနတ်ပြာ
ဝတ်လျက်စတိုင်ကျကျ။

“မင်း ဘယ်ကကောင်လဲ တို့ အရပ်ထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး ။

ကျူးကျူးကျော်ကျော်၊ ခွေးမ သား သူခိုး...။ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

သူခိုးဟု စွပ်စွဲခံရသူက မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့်။ သူ့ထံမှ အဖြေမရ။
လူရွယ်များ က လက် တပြင်ပြင်လုပ်လာကြသည် ။

“နေပါဦးဗျ။ ကျွန်တော် သူခိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာ လက်ပူးလက်ကြပ်မိရဲ့ သားနဲ့ ။ မင်းကများ ”

“တကယ်ပါဗျာ။ ကျွန်တော် ၊ သူ .... သူ....”

မခင်အေး၏ နောက်တွင် ခပ်ကွယ်ကွယ်ကလေးရပ်ကာ သူ့ကို
ပြူးကြောင်ကြောင် ကလေး ကြည့်နေသည့် သက်သက်ကို
လက်ညှိုးထိုးပြရင်း အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့။

“အောင်မာ .... မင်းကငါ့နှမကို .... တယ် ငါတီးထည့်လိုက်ရ”

တစ်မိန်းလူကို မဲနေရာက နှမ ဖြစ်သူကို ဖျက်ခနဲ
လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်ကိုဇော်မျက်လုံးထဲ တွင် သံသယတွေ အပြည့်။

“ဟင့်အင်း ....။ ဟင့်အင်း”

သက်သက်က ခေါင်းတခါခါဖြင့် ပျာပျာသလဲ ငြင်းသည် ။

“သက်သက် သူ့ကို မသိပါဘူး ကိုကြီးရယ်၊ ဘုရားစူးရပါစေ။
သမီးသူ့ကို တစ်ခါမှ လည်း မမြင်ဘူးပါဘူး။ တကယ်ပြောတာပါ
အမေရယ်။ သမီးသူနဲ့ ဘာမျှ မပတ်သက်ပါဘူး”

ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည့် သမီးကိုကြည့်ရင်း မခင်အေး တွေ
သွား၏ ။ ကိုအောင်လှလည်း မသိမသာ မျက်နှာပျက်ကာ ကျိတ်၍
သက်ပြင်းချလိုက်မိတော့သည် ။

“အင်း ....”

* * *

နောက်တစ်နေ့   မနက်   အရုဏ်တက်ချိန်ခန့်တွင်
လမ်းတစ်ဖက်ရှိဝါးရုံအုပ်ကြီးမှ   ဝါးလုံးများ   ကို   ခုတ်ကာ၊ဖြတ်ကာ၊
ခွဲကာ၊   စိတ်ကာဖြင့်   ခြံစည်းရိုးကာနေကြသည့်   ကိုအောင်လှတို့
သားအဖသုံး ယောက်ကို တွေ့ ကြရလေသည်။ ။ ။

(ရွှေတံခါးမှူး မဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်)

* * *